

**Hotărârea nr. 171
Din 20.03.2019**

Dosar nr.: 792/2018

Petiția nr.: 7419/03.12.2018

Petent: Sindicatul Funcționarilor Publici din Silvicultură și Vânătoare Brașov

Reclamat: Ministerul Apelor și Pădurilor

Obiect: neacordarea sporului de risc în cuantum de 25%

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților

1. Sindicatul Funcționarilor Publici din Silvicultură și Vânătoare Brașov .

Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

2. Ministerul Apelor și Pădurilor

II. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3. Sindicatul sesizează CNCD cu privire la discriminarea săvârșită de către Ministerul Apelor și Pădurilor prin neacordarea sporului de risc în cuantum de 25% .

Astfel, Sindicatul susține că a arătat Ministerului condițiile și presiunea sub care lucrează angajații Gărzii Forestiere Brașov, însă solicitarea acordării acestui spor pe ultimii 3 ani a fost nefavorabilă.

III. Procedura de citare

4. Prin adresa nr. 7419/17.12.2018 s-a invocat, din oficiu, excepția de necompetență a Consiliului .

IV. Susținerile părților

Susținerea petentului

8. Sindicatul Funcționarilor Publici din Silvicultură și Vânătoare Brașov, reprezentant al angajaților Gărzii Forestiere Brașov, se consideră discriminat deoarece în urma solicitării nr. 16/02.07.2018 adresată Ministerului Apelor și Pădurilor pentru plata sporului de risc prevăzut de art. 120, alin. (5) Legea nr. 46/2008- Codul Silvic cu modificările și completările ulterioare, răspunsul primit a fost nefavorabil. Solicitarea a fost făcută pentru plata sporului de risc pe ultimii 3 ani.

În adresa nr. 16/02.07.2018 înaintată Ministerului Apelor și Pădurilor petentul a explicat motivele pe care și-a întemeiat solicitarea, respectiv plata sporului de risc către angajați de Regia Națională a Pădurilor ROMSILVA, instituție subordonată Ministerului Apelor și Pădurilor și plata către angajații Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Silvicultură „Marin Drăcea” a aceluiași spor.

De asemenea, Sindicatul a arătat condițiile în care lucrează angajații Gărzii Forestiere Brașov și presiunea sub care se lucrează.

Răspunsul primit de la Ministerul Apelor și Pădurilor prin adresa nr. 13836/13.08.2018 face trimitere la Legea nr. 153/2017 privind salarizarea unitară a bugetarilor. În legea salarizării unitare a angajaților plătiți de la bugetul de stat, pe lângă plata salariului de bază, este prevăzută și plata primelor, sporurilor, condiția fiind ca acestea să nu depășească 30% din salariul de bază.

Petentul arată că a revenit la răspunsul primit de la Ministerul Apelor și Pădurilor prin adresa nr. 20/05.11.2018, în care, în urma consultării unor persoane de specialitate, a solicitat plata sporului de risc pe ultimii 5 ani actualizat cu indicele de inflație, până la data plății efective a debitului, către salariații GF Brașov care au acest drept și punerea în întârziere a Ministerului Apelor și Pădurilor.

Potrivit anexelor la adresa nr. 20/05.11.2018 angajații ai Ministerului Apelor și Pădurilor primesc sporul de risc de 25% prevăzut de art. 120, alin. (5) Legea nr. 46/2008-Codul Silvic cu modificările și completările ulterioare.

Obligarea la plată a acestui spor către angajații proprii se realizează către Ministerul Apelor și Pădurilor în baza Sentinței civile nr. 5279/2016 dată în Dosar nr. 25201/3/2016.

Potrivit art. 120, alin. (5) "Personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, al subunităților teritoriale ale acesteia, al ocoalelor silvice de regim, al structurilor silvice de rang superior, al Regiei Naționale a Pădurilor - Romsilva și al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Silvicultură «Marin Drăcea» beneficiază de un spor de risc de 25% din salariul de bază".

De asemenea, sporul de risc a fost prevăzut încă din anul 2008, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod silvic.

În condițiile în care art. 120 al.(5) nu a fost abrogat sau suspendat, autoritatea publică centrală nu are motive întemeiate pentru refuzul acordării sporului cuvenit.

Petentul face mențiunea că și angajații Gărzii Forestiere Ploiești au primit sporul de risc în urma punerii în întârziere prin neplata acestui drept, drept câștigat în instanța de judecată.

De altfel, Legea nr. 153/2017 a salarizării unitare prevede în art. 6 lit.b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție.

Din conținutul Legii nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, se înțelege că aceasta se aplică etapizat și *"se mențin în plată, la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31.12.2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor «....» în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții"*.

Sușineri reclamat –

V. Motivele de fapt și de drept

9. Luând act de plângere, astfel cum este formulată, precum și de sușinerile petenților, Colegiul urmează a analiza excepția necompetenței Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, excepție invocată din oficiu.

10. Potrivit dispozițiilor O.G. nr. 137/2000 republicată, jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este o „jurisdicție administrativă” ce presupune o procedură specială, administrativ-jurisdicțională, ce se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare. Actul de soluționare a unui conflict corelativ dispozițiilor O.G. nr. 137/2000, republicată, este emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială (C.N.C.D.), iar actul per se, este susceptibil de a fi atacat în contenciosul administrativ general, sub cenzura instanțelor judecătorești. Aceste aspecte sunt statuate de prevederile art. 16 (independența organului care emite actul), art. 20 (procedura specială), art. 20 alin.6 (principiul contradictorialității și al dreptului la apărare), art. 20 alin.7 (obligativitatea motivării actului), art. 20 alin.9 (procedura de atac în fața instanței de contencios administrativ) din O.G. nr. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată în temeiul Legii nr. 324/2006 (lege organică) pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000. De altfel, caracterul administrativ jurisdicțional al actelor adoptate de Colegiul director al CNCD a fost statuat în nenumărate rânduri de instanțele de contencios administrativ (între altele decizia civilă nr. 1960 din 15.05.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție) Prin Decizia nr. 1.096 din 15 octombrie 2008 și ulterior Decizia nr. 444 din 31 martie 2009 și Decizia nr. 1470 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că „*CNCD este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ-jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art.124 privind înfăptuirea justiției și art.126 alin.(5), care interzice înființarea de instanțe extraordinare*”.

11. Este evident că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu procesul legislativ, în speță situațiile ce implică adoptarea, modificarea, completarea sau abrogarea unor prevederi legale de către legiuitor, Parlamentul României sau de Guvern și nici modulii de interpretare și aplicare a legii de către organele de stat. Or, relativ la obiectul petiției, este indubitabil că „fapta de discriminare” invocată de petent este echivalentă cu o problemă de interpretare și aplicare a legii, **atribut exclusiv al instanței de judecată.**

Astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanțelor judecătorești în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004. Din acest punct de vedere, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a face aprecieri în legătură cu aspectele de fond ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și consecințele juridice ce decurg dintr-o asemenea interpretare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării
2. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

SANDU TATIANA VERONICA- Membru

**Hotărâre redactată și motivată de: Asztalos Csaba Ferenc
Angelica Paraschiv Gergely**

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Având în vedere prevederile art. 18 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000** („*Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.*”), Colegiul director prezintă următorul

PUNCT DE VEDERE

privind obiectul petiției:

O.G. nr. 137/2000, prin art. 2 alin. 1, definește discriminarea prin următoarele: „*Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*”

Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.
- * fără justificare obiectivă

În conformitate cu jurisprudența CEDO în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „*trebuie stabilită că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă*”. CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate.

Curtea Constituțională a României arată clar: „Principiul egalității în drepturi și al nediscriminării se aplică doar situațiilor egale ori analoage, iar tratamentul juridic diferențiat, instituit în considerarea unor situații obiectiv diferite, nu reprezintă nici privilegii și nici discriminări” (**Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006 a Curții Constituționale**).

Având în vedere faptul că salariații desfășoară activități similare, respectiv condiții de muncă sub presiune, Colegiul director constată că neacordarea sporului de risc în cuantum de 25% reprezintă discriminare conform prevederilor **O.G. nr. 137/2000**.

Suntem în prezența **încălțării principiului plății egale pentru muncă de valoare egală**, parte a dreptului la nediscriminare prevăzut art. 16 alin. (1) corborat cu art. 41 în Constituția României. **Dreptul la muncă cuprinde principiul plății egale pentru muncă de valoare egală.**

Asztalos Csaba Ferenc